

סוכה פרק ראשון סוכה

יא.

עין משפט
נר מצוה

א [טושה] אר"ח ס"י תרכ"ו
 ס"י 13:
 ס"ב ב מ"י פ"ה מהלכות
 סוכה הלכה ג' ס"ג
 עשין מג טור ש"ע א"ח
 ס"י תרכט סע"ף ג'
 ס"ב ג מ"י שם הלכה י'
 ס"ג ס"ג טו"ש א"ח
 ס"י תרכט סע"ף ג'
 ע"ד מ"י וסמג שם טור
 ש"ע א"ח ס"י תרכ"ו
 סע"ף 6:
 ע"א ה מ"י שם טור ש"ע
 שם סע"ף 3:
 ע"ב ו מ"י שם הלכה א' 3
 ס"ג ס"ג טו"ש א"ח
 ס"י תרכט סע"ף א' 3:
 ע"ג ז מ"י שם הלכה י'
 ס"ג ס"ג טו"ש א"ח
 ס"י תרכט סע"ף 3:
 ע"ד ח מ"י פ"א מהלכות
 א"ח הלכה יד ס"ג
 עשין 10:

לעני רש"י
 טרילי"ד (טרילי"ד)
 להביא גפן על כותלסאות.
 איר"א (איר"א) קיסוס
 (צמח מטפס).

רבינו חננאל
 בעשה לשם סוכה בסך
 עצמה. אמר ליה רב
 הונא, שמואל אומר צריך
 לנענע אף על פי שחכמה,
 אבל רב מכשר אפילו
 בלא נענוע, אלא כיון
 שקצו והוציאו מתורת
 מהוברין דיו, כן הא דרב
 עמרם חסידא תלה ציצית
 על שמואל מיהא דתני
 ר' חייא, אחר כך ציצית
 לשתוי קרנות, והחושין
 מתוחין מזה הקרן לזה
 הקרן כמתחיות חושין
 במבטת, אחר כך פסק
 באמצע ותפסו הקרנות
 כשירין, שמונא בכל
 קרן ציצית כמתוחות, הגה
 בפסיקה בלבד [בשרין],
 דלא בעינן מעשה אחר,
 אלא אמרינן זה מעשה
 הוא חשוב, ודחינן להאי
 דתני ר' חייא, כגון
 להשקיף ועשה מעשה אחר
 שפסק ביניהם, והא אתא
 לאשמועינן, מהו דתימא

אי קביעי להו בקינפות. א"ע"פ שזה יש לה גג וזה אין לה גג מ"מ
 לא חשיב גג כיון דאין גבוהין עשרה וצניניהם אית זיה חדא
 לריעותא דנקליטין אין לה גג וגבוה עשרה וקינפות יש לה גג
 ואין גבוהים י' **בותר** לישן בבית חתנים בסוכה א"ע"פ שיש
 לה גג וא"ע"פ שגבוהה עשרה, אין

הלכה כן דלמרינן בחוק פירקין
 (דף יט:) א"כ אשכחיה לרב יוסף
 דגני זכילת חתנים בסוכה אמר כמאן
 כר"א משמע דלא שרי אלא בלא גג
 ואמר בפרק הישן (לקמן דף כו.) רב
 שרף ליה לרב אהא זבדללא למיגני
 זכילת חתנים בסוכה משום זקי
 כלומר דלמטער פטור מן הסוכה
 משמע דהא ללא הכי אסור צניס לה
 גג או כלידך לישנא דשמואל בגבוה
 עשרה וא"ע"פ שאין לה גג:

דרב עמרם חסידא רמא תברתא
לפרוומא דאיניש ביתיה.

וכן רב יהודה פרק התכלת (מנחות
 דף מג.) דקסברי לילה זמן זכילת ולא
 מנחת עשה שהזמן גרמא הוא ועשי
 חייבות כרצונן דפרק התכלת (שם)
 דלמרי הכל חייבין ציצית נשים
 ועבדים ור"ש פותר צניס וכוותיה
 קי"ל מדדמיק גמרא צריש פרק שני
 דזבחים (דף יח:) לאוקומי תנאי התם
 כולהו כר' שמעון דממעט כסות לילה
 ומרבי כסות סומא ועודלא דר' יהודה
 זר אילעאי פ' זמנה מדליקין (שנת
 ד' כה: ע"ב) שהיו תלמידי מחזיקי ממנו
 כנפי כסותן דלמרינן ואינוהו סבור
 גזרה משום כסות לילה ואיכא טעמא
 אחריתא פ' התכלת (מנחות מ:) ומדנקט
 האי טעמא שמע מינה דהוא עיקר
 ועוד בפרק זמנה מדליקין (שנת מ:)
 גבי האי דפריך דמי הכי דמרבי שאר
 בגדים לענין טומאה נרבי נמי לענין
 ציצית מאשר תכסה זה ומשני דהוא
 מיציעי לרבות כסות סומא ומייתי
 צרייתא דר"ש שמע מינה דכן הלכה
 וסמס צרייתא דפ"ק דקדושין (דף לז:
 ע"ב) גבי מנחת עשה שהזמן גרמא
 דקחשיב ציצית ועוד דרצנן דר"ש מוקי
 פרק התכלת (מנחות דף מג.) ורואים
 אותו לכתיב ורואים וזכרתם ראה
 מנחה זו וזכור מנחה אחרת התליה
 זה ואינו זו קריאת שמע אלמא קסברי
 קריאת שמע דלורייתא וקיימנא לן
 דקריאת שמע דרצנן צ"פ מי שמתו
 (בבב"ב דף כ"א.) ומיניה מזה אין ראה
 דהא רב זכילת דלמרי ק"ש דרצנן
 ואשכחן דרמא תכלתא לפרוומא דאיניש
 צייתא דפרק התכלת והוא דריש כלידך
 תנא דריש וזכור מנחה אחרת
 ואינו זו כללית ועוד יש ראה מפרק
 שני דזבחות (דף ד:) דלמרי רב יוסף
 כמה מעליא הא שמעתא דבמעבדא
 (אמר) לא (אמר) מנחת ציצית זכילת
 ומסיק דלמחולי הו מתחילי וכיון
 דמתחילין גמרינן משמע מהא דלילה
 לאו זמן ציצית: **פסיקתא** זו היא עשייתן. גרע עשהה מן
 הקוים ומן הגרדין דלעיל (דף טו.) דאף על פי שעושין אחרי כן
 הציצית לגמרי לא חשיבין ליה עשייתן משום דבעינן תליה לשם מנחה:
 פסולין

ה"ג וזים נמי א"ע"ג דלא גבוה עשרה כיון דקביעי הוי אוהלא דלא
 גרע מקינפות. והך מלתא שמעתא זכאפי נפשה הוא דלא מימא ציט
 ככילה דאי לא גבוה לישתרי להוציא ראשו מן לחלון: כילת חתנים.
 אינה כשאר כילה ואין עושין לה גג והיא סביבות המטה וגגה
 משופע כשל נקליטין: ליהו קינפות.
 ולפסלה אף צפחות מ"י: לגבי קינפות
 לא קביעי. לחשוב כמותה ליפסול
 אף צפחות מ"י: לגבי כילה קביעי.
 הלכך אינהו פסלי צ"י אפילו לית להו
 גג וכילה לא פסלה אפילו צ"י כי לית
 לה גג: כר' יהודה. לקמן מפרש
 בפרק הישן: ויהיה היינו ישינים
 חתה המטה. דמטה לגבי סוכה אהל
 ערלי הוא שמסלקין אותה ממקום
 למקום: דלגבה עשויה. לשכב על
 גבה ולא תחתיה להיות לו אהל הלכך
 לאו שם אהל עליה וטעמא לאו משום
 ערלי הוא אלא לאו שמה אהל: אצל

כילה דלפניה עשויה. ולאחל הלכך
 שם אהל עליה וא"ע"ג דערלי הוא
 לא מייפקע שמה קמ"ל רבה דטעמא
 דרבי יהודה התם כו': **בותר**
הדלה. טרלי"ד זלע"ז: קיסוס.
 איר"א זלע"ז והוא גדלה כגפן:
פסולה. שאין מסכיין בנמוכר דלמרי
 מר (דף י"ג.) זכאסך מנרין ומיקרן
 צפולת גורן ויקרן הכתוב מדבר: או
הרבה מהן. ומצטנן צרוב: או
שקלן. אף לאחר שסככה בהן ולא
 דלמרינן תחילת עשייתה צפול
 ופסולה: זה הכלל ו'. בגמרא ע"כ יליף
 לה: ואין גידולו מן הארץ. כגון עורות
 בהמה ואפילו לא מקבלי טומאה כגון
 שמוסרין מלאכה: ג' וישיב. רב
 יוסף וקאמר הכי רב דתני או
 שקלן כשרה אמר רב עלה נהי דאין
 צריך לחזור ולסותרה כולה אצל צריך
 הוא לנענע ק"ת אותם שהוסככו
 צמחזר לאחר קלייתן דתהוי להו הך
 טעשייה דאי לא פסולה משום טעשה
 ולא מן העשוי [שם] דהכי משמע סוכות
 טעשה כשאתה עושה אותה תהא
 ראויה לטובה ולא מן העשוי צפול
 שאינו ראו לטובה וזתה מתקנו
 צמיקון מועט כי האי דמכשר לה
 צקלייה ולא דער סתר לה ומייהו
 נענוע קרוב לסתירה הוא שנגביה
 כל אחד לבדו ומיניהו וחזרו ומגביה
 את חזירו ומיניהו: אהדיניהו רב
יוסף נאפיה. זכעס: אכשורי
מכשר. בלא נענוע דקסבר קלייתה
 זו היא גמר עשייתה. והכי דמי
 טעשה ולא מן העשוי כגון המוטע
 בגדיש לעשות לו סוכה [טו.] שהסוכין
 היה מלאו ואינו נוגע בו לעשות
 שום טעשה אלא פוחת אחת מדפנותיו
 ונכנס לעומקו ונוטל העומרים
 ומשליך והסוכה נעשית מאליה
 דפנותיה וסככה אצל זה שקילן זהו
 טעשה שלה שנגמר בהכשר: רמא

תכלת. הטיל ציצית: לפרוומא דאיניש ציטיה. לטלית אשתו
 דקסבר לילה זמן ציצית הוא ורואים אותו (במדבר טו) פרט לכסות
 סומא א' אצל כסות לילה חייב והוא מנחת עשה שלא הזמן גרמא
 ושיש חייבות: **תלאן.** לציצית בזכנות הטלית חוט אחד כפול ד'
 ותחזו צבין ועודנו חוט א' כפולו והרי הן שמונה כפלים ופוסק ראשין שלהן ונעשין שמונה חוטין ורב עמרם שכה ולא פסקו עד שבעה
 כל הגדלים וקשריהם ושמנאלת עשוין כפסול דאין זה אלא חוט אחד ואתא לקמיה כו': הטיל לב' קרנות צבא אחת. טעם ארבע
 כפלים ארבעין כשעושי שמי ציצית ותחזו ראשו אחד ככף זה וראשו אחר ככף זה וכפף הראשין עד שהגיעו זה לזה לאמצע ארכה:
 מאי לאו קושר. עשה הגדיל צו וצו ואחר כך פסק אמצעה ונעשו שמים וא"ע"פ שנעשו צפול דכולה קודם שנפסקה חוט אחד הוא:
 בעינן

א) [לקמן כא:] (ג) לקמן
 א) [לעיל טו:] (ד) [ב"ק
 קב. ע"ו ז.] (ה) [מנחות
 ג.מ.] (ו) ואין גבוהים י'
 מ"מ לא חשיב גג כיון דאין
 גבוהים י' כ"ה בס"א:
 (י) [צ"ל אמרי]

הגהות הב"ח
 (ה) במשנה כל דבר שהוא
 מקבל טומאה:

גליון הש"ס
 רש"י ד"ה לפרוומא כו'
 אבל כסות לילה חייב. עי
 בשער המלך פ"ג מהלכות
 ציצית:

מוסף רש"י

לא אתי אהל ארעי
 ומבטל אהל קבץ.
 להקיר שם הסוכה מאן
 (לקמן כא.) הדלה עליה.
 היס ופסק עליה כעין
 דלת שקורין טריל"א
 (מ"ל טו.) ואת הקיסוס.
 עשן המתפשט מאד
 וזכרו כאלו עיקרו כליין
 וקורין לו אר"א ומתפשט
 לעולם על המות (שם).
 רמי תכלתא לפרוומי
 דאיניש ביתיה. היה
 מניח ציצית לבגד שמתכסה
 בו אשתו (מנחות ג.).

רבינו חננאל

א) [ד"א] בית נמי בדיאת
 ביה י' טעמים אלא שבע
 לי למימר, אלא שבע
 מינה אפילו פחות [מ']
 טעמים כיון דקבוצה אהא.
 דלא גרע מקינפות.
 לישנא אחריתא אמר רב
 יהודה אמר שמואל מותר
 לישן בבית חתנים בסוכה
 לפי שאין לה גג,
 וא"ע"פ שגבוה י' טעמים.
 מיתבי הישן בבית
 חתנים כו'. ואסיקנא
 נקליטין לגבי קינפות אלא
 קביעי. נקליטין לגבי כילה
 קביעי. דרש רבא בר רב
 הונא מותר לישן בבית
 בסוכה, וא"ע"פ שיש לה גג
 וא"ע"פ שגבוה י' טעמים.
 כמאן כו' יהודה דאמר
 נוהגין היינו שהיינו ישינים
 תחת המטה בסוכה כו'.
 קסבר לא אתא אהלי עראי
 ומבטלי אהלי קבע, לא
 שנא כילה ולא שנא מטה
 לא מבטליה סוכה. הדלה
 עליה את הגפן ואת הדלעת
 כו'. יתיב רב יוסף וקאמר
 הא דתני או שקצנן כשרה,
 אמר רב עלה וצריך לנענע
 אחר שקצנן, כלומר צריך

(ב) כ"י ד"ל.